

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Του ΣΤΕΦΑΝ ΛΩΡΑΝ

ΜΙΑ ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

(Εκ του φυσικού)

ΕΚΕΙΝΟΣ, (έχει διαθέσεις τρυφερές. Θά ήθελε να τον χαιδέγη ή γυναικα του, να του πη γλυκά λόγια).—Διάβασες σήμερα την εφημερίδα αγάπη μου ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Όχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Κρίμα ! Έδημοσίευσεν ένα ενδιαφέρον άρθρο για κάποιον που πέθανε πρό είκοσι χρόνων στη Μεντόνα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ω ναι, πολύ ενδιαφέρον !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά εκείνο που είνε παιδί ενδιαφέρον ακόμη είνε ότι η γυναίκα του από την ημέρα που ό άντρας της πέθανε, κάθε μέρα, ή καλωσύνη είνε, ή βρέχει, ή χιονίζει, πηγαίνει κάθε πρωί στέν τάφο του και τόν στολίζει με τριαντάφυλλα. Δέν τό βρίζεις συγχαρητικό ;

ΕΚΕΙΝΗ.—(Δέν καταλαβαίνει ακόμη, που εκείνος θέλει να καταλήξη). Χμ...

ΕΚΕΙΝΟΣ, (στεινάζει).—Όταν περάσουν μερικά χρόνια και θά κάθεται και σύ να κοιτάς τη γωνιά αυτή του σοφά και θά λές: <Αχ, εκεί ήταν ή αγαπημένη του θέση που προτιμούσε να κάθεται και τώρα ό καιμένος βρίσκειται κάτω από την κρηά γη>. Και θά κάθεται τότε σύ με έναν άλλον άντρα στην ίδια θέση που κάθεται και τώρα και θά τόν χαιδεύεις, όπως τώρα χαιδεύεις έμένα... Κι' ό τάφος μου θά είνε κάπου, σε μία γωνιά του νεκροταφείου, άφημένος, παραμελημένος χωρίς τριαντάφυλλα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ό τάφος σου ; Μά δε θά έχης τάφο !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέ θά έχω τάφο ; Τι θά έχω λοιπόν ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν πιστεύω να είσαι τόσο ντεμοντέ και να θέλεις τάφο. Τό πτώμα σου θά καή.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τό πτώμα μου ; Ή λέξη αυτή με κάνει κι' ανατριχιάζω !

ΕΚΕΙΝΗ.—Τί σημασία έχουν οι λέξεις. Μιά φορά θά καής !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Βέβαια θέλεις να είσαι σύγουρη ότι δε θά μπορούσω να αναστηθώ τη Δευτέρα Παρουσία

ΕΚΕΙΝΗ.—Μέ σένα δε μπορεί ποτέ να είνε κανένας άσφαλής !

ΕΚΕΙΝΟΣ (όνειροπόλος).—Στη Μεντόνα βρίσκειται ένας τάφος που είνε θαμένος ένας άντρας και ποι ή γυναίκα του πηγαίνει κάθε μέρα είκοσι χρόνια τώρα...

ΕΚΕΙΝΗ, (τόν διακόπτει).—Αχ, φαίνεται ότι ό άντρας αυτός θά αγαπούσε την καυμένη τη γυναίκα του και θά της φρονόταν κάπως καλύτερα από σένα. Κι' άν ζούσε σήμερα ό άντρας της θά της είχε άγοράσει πρό πολλού τη γούνα που μου έχεις τάξει και δε μου την πήρες άκόμα. Άν κρουολογήσω και πεθάνω ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τότε εγώ θά επισκέπτομαι τόν τάφο σου καθημερινώς.

ΕΚΕΙΝΗ.—Λές ψέματα. Θάχης άλλες σπουδαιότερες ασχολίες από τό να έρχεσαι στό νεκροταφείο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εγώ ; Έσύ είσαι εκείνη που δε θά έρχεσαι καθόλου στόν τάφο μου.

ΕΚΕΙΝΗ.—Άσφαλώς όχι. Αυτό δε θά τό κάνω ποτέ. Άπλούστατα. Θά πάρω τό βάσο με τίν τεφρο σου στό σπίτι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Όρατά νά έχεις κανονίσει όλα τά πράματα μετά τό θάνατό μου. Μόνον τήν άνεσή σου λογαριάζεις. Και ή ανάπαυσις της ψυχής μου ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Έτσι κ' έτσι ανάπαυσι δε θά βρη ή ψυχή σου. Μου έχεις κάνει τόσα στη ζωή μου ! Έχει γούστο να έρχεσαι και τότε, άφου πεθάνεις, να με ένοχλές ! Ή θαρρείς πως θά μου ήταν εύχάριστο να συναντηθώ καμιά φορά στόν τάφο σου έπάνω με καμιά φίλη σου... Έλα και μη μου κάνεις τόν άνήξερο. Τά ξερω όλα. Ή μήπως και δε φλερταρίζεις χτές όλη τη βραδιά με κείνη τήν... κυρία ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εγώ ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Ναι. Τά είδα όλα με τά μάτια μου. Κανένα χορό δέν άφισες που να μη τόν χορεύεις μαζί της. Έχεις σκοπό να ζητήσης κι' άπ' αυτήν να παίρνη τό δρόμο να έρχεται στό νεκροταφείο σου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πώς μπορώ να τής τό ζητήσω ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Πώς ; Άφου τήν αγαπάς ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Εγώ ;

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέ μου λές κύριε ; Νομίζεις αλήθεια πως είμαι κανένα ζώον ; Κ' έχεις τήν ιδέα πως δέν κατάλαβα ότι έδωσες ραντεβού σ' αυτή με τά στραβά πόδια ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν έχεις δικηο. Δέν έχει στραβά πόδια.

ΕΚΕΙΝΗ.—Βλέπεις που μου τήν υπερασπίζεις ; Κι' έχεις τήν άξίωση να τρέχω κάθε μέρα στόν τάφο σου. Άκουσε, φίλε μου ; πρέπει ν' αλλάξης τρόπους του φέρεσθαι όσο ζεις αν θέλεις να σε πενήθω μετά τό θάνατό σου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μακάρι όλοι οι άντρες να ήσαν ευγενικοί σαν και μένα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Ω, ω, καλά τό είπες ! Άν όλοι οι άντρες ήσαν ευγενικοί σαν και σένα δε θά προφτανάν τά δικαστήρια να βγάλουν διαζύγια !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Έλα πάψε. Δέ μπορώ ν' άκούσω άνοησίες.

ΕΚΕΙΝΗ.—Άνοησίες ; Και πρό τριών έτών ; Και τότε είχες σχέσεις με κάποια κυρία...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά, αγάπη μου κείνα πάνε πιά. Περασμένα, ξεχασμένα.

ΕΚΕΙΝΗ.—Έτσι λές έσύ ; Ποτέ δέν πέρασαν ποτέ δέν ξεχνούνται. Γιατί κάθε φορά ξαναρχίζεις από τήν αρχή. Δέ μπορείς ποτέ να πές τόν ίσιο δρόμο. Είνε, φαίνεται, φυσικό σου. Μά δε μου λές ; πάντα ό ίδιος θά είσαι σ' έμένα που σου είμαι τόσο πιστή και τόσο σου κρατώ τη θέση σου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ, (προσπαθεί να τήν καθησυχάση).—Έλα, αγάπη μου...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν είμαι αγάπη σου ! Αυτό να πές να τά τής στη φιλενάδα σου. Δέν έχω πιά τίποτα μαζί σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ, (με έξοκασμα θυμού).—Α, φτάνει πιά ! Βαρέθηκα να άκούω όλο τις ίδιες άνοησίες.

ΕΚΕΙΝΗ.—Μά, τό ξερω πως δε μπορείς να άκουσ όπτε τη φωνή μου. Σε έκνευρίζει ! Πρέπει να μη μιλάω όταν με άπατάς προ-

στά στά μάτια μου !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Και σύ ; Νομίζεις λοιπόν ότι δέν αντιλαμβάνομαι τίποτα, αϊ ; Κι' ό κουφός και λεπτός κύριος Μόσχελ ; Γιατί στέλνει κάθε τόσο λουλούδια ; Αυτό δέν μπορώ να τό ανεχθώ πιά.

ΕΚΕΙΝΗ.—Και γω δε μπορώ ν' ανεχθώ πιά τις άπάτες σου !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Θέε μου, θεέ μου, θά σάσω ! (Σκέπτεται ότι πριν από δέκα λεπτά είχε άκούη από γυ' αγάπη, για ήρωισμό συγγενική).

ΕΚΕΙΝΗ (όνειραί).—Δέν κάθομαι ούτ' ένα δευτερόλεπτο περισσότερο εδώ !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σε παρακαλώ, ήσύχασε.

ΕΚΕΙΝΗ.—Αυτό μου έλεπτε τώρα να με πετάξεις κ' έξω ! Όχι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά, παιδί μου, έλα στά καλά σου !

ΕΚΕΙΝΗ.—Είμαι και παραίτημα στά καλά μου. Όρίστε τώρα, θά με βγάλεις και τρελλή !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά δέν είπα ότι είσαι τρελλή...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν τό είπες, αλλά άρίνεις να ύπονοηθ ή ότι θέλεις να τό πής. Έτσι ήσουν πάντοτε. Ποτέ δε φανέρωσες τήν αληθινή σου σκέψη !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Νάτα πάλι !

ΕΚΕΙΝΗ.—Θά πάω στη μαμά μου !

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Σκέψου καλά.

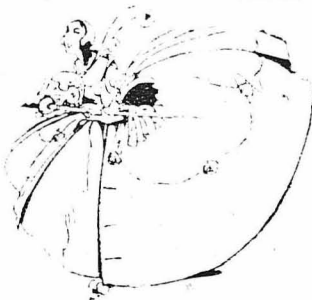
ΕΚΕΙΝΗ.—Θά πάω στη μαμά μου. Τό σκέφτηκα καλά ! Και δε θά ξαναγορήσω ποτέ. Κι' έτσι θά είσαι ελεύθερος να κουβαλήσης έδω τήν φιλενάδα σου να σε περιποιηται. Βέβαια. Αυτή είνε καλύτερη νοικοκυρά από μένα. Κι' αυτήνης θά τής πάσης τη γούνα που έχεις τάξει σε μένα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—...

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέν άπαντάς. Βέβαια και τί έχεις να πής ; Θά τής τήν έχεις άγοράσει κιόλα. Καλά είχα εγώ πάντα ένα προαίσθημα πως αυτή ή παλιοναίκα θά τά καταφέρει να μάς χωρίση ! (Κάνει να φύγη από τό δωμάτιο).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μά, παιδί μου, μονάχα σένα άγαπάω.

ΕΚΕΙΝΗ.—Μη μου λές ψέματα αυτή τήν τελευταία στιγμή του χορισμού μου. Έχε τουλάχιστον

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΣΦΕΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ „ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

‘Εσωτερ. δι’ εν έτος... Δρχ. 130 ‘Αγγλίας-Αιγύπτου ... Λίρα 1
‘Εξωτερ. > > ... Φρ. 130 ‘Αμερικής Δολλ. 5
Αι έξαμνοι και τρίμηνοι κατ’ αναλογίαν. Αι συνδρομαί δέον
ν’ απευθύνονται ως εξής: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, ΑΘΗΝΑΙ. ΤΗΛΕΦ. 200

Το τεύχος τιμάται Δραχμάς 2,50

ΓΑΛΑΤΙΚΗ ΕΥΓΕΝΕΙΑ !

‘Ο Μοντρον, ο φίλος του Ταλλεϋράνδου είχε αιχμαλωτισθεί κάποτε από τον πλοίαρχο ενός αγγλικού πλοίου. ‘Ο αιχμάλωτος έτρωγε στο ίδιο τραπέζι με τους αξιωματικούς και συχνά ο πλοίαρχος εγκρίναιζε μαζί του.

‘Ενα βράδι στο γεύμα που ένας από τους αξιωματικούς του πλοίου προέβλεπε υπέρ του Μοντρον, ο πλοίαρχος εφώνησε.

— ‘Εγώ δέν προλίνω ποτέ υπέρ των Γάλλων. Είνε δλοι τους γουρούνια χωρίς εξαίρεσι.

— Και εγώ, απήντησε ο Μοντρον, προλίνω υπέρ των ‘Αγγλων. Είνε δλοι τζέντλεμαν... αλλά υπάρχουν και εξαίρεσεις.

στον τό θάρος να μου έμολογήσης την αλήθεια !

ΕΚΕΙΝΟΣ. — ‘Αγάπη μου, λατρεία μου, εσύ είσαι η μοναδική μου αγάπη, είσαι η ζωή μου !

ΕΚΕΙΝΗ. — Ναί, είμαι η ζωή σου και δίνεις ραντεβού με την..

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Δέν έδωσα ραντεβού με ζαμιά !

ΕΚΕΙΝΗ. — ‘Ορκίζου μου !

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σου τ’ ορκίζομαι.

ΕΚΕΙΝΗ. — Μου τ’ ορκίζεσαι στ’ αλήθεια ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Κοίταξε μέσα στα μάτια μου, μέσα στην ψυχή μου !

ΕΚΕΙΝΗ. — Δέν ξέρω, μά όταν με κοιτάς έτσι στα μάτια, όταν σε κοιτάζω μέσα στα μάτια, νομίζω πως είσαι ένας ανθρωπος τίμιος, καθως πρέπει, ειλικρινής. Συλλογίζομαι όμως τη γούνα και..

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Άδριο θά την έχεις τη γούνα.

ΕΚΕΙΝΗ. — Κι όμως με έχεις απατήσει με άλλη γυναίκα.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σε παρακαλώ, χροση μου, μην άρχίζεις πάλι τά ίδια...

(Μακά σιωπή).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Στη Μεντόνα βόισκετ’ ένας τάφος. Στόν τάφο αυτόν, είκοσι χρόνια τώρα πηγαινεί κάθε μέρα μιιά γυναίκα και επισκέπτεται τον άντρα της τό πεθαμένο...

ΕΚΕΙΝΗ. — Σου τό ύπόσχομαι να έρχομαι κάθε μέρα στόν τάφο σου, πρέπει όμως να μου ύποσχεθής και συ ότι δέν θά ξαναίδη; αυτό τό πρόσωπο— με τά στραβά τά πόδια !

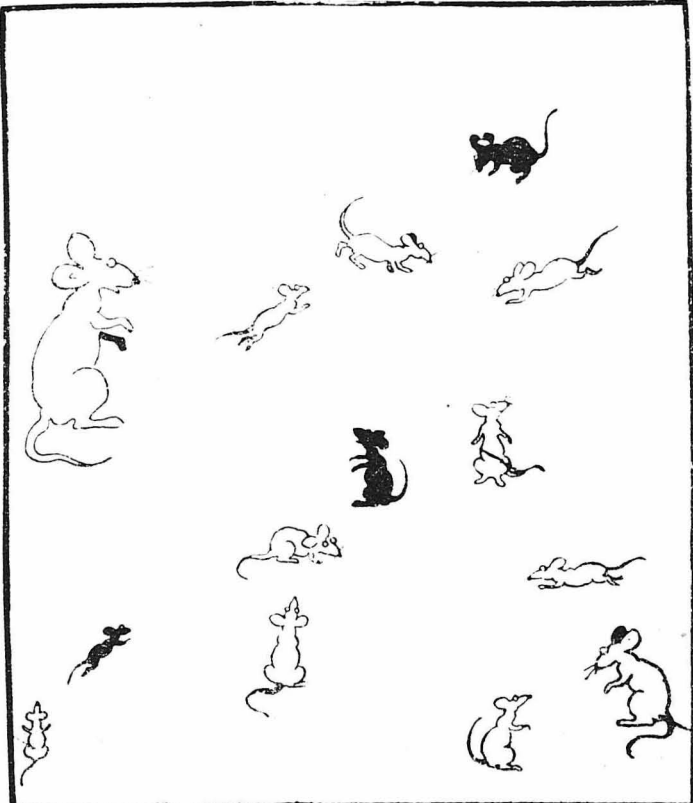
ΕΚΕΙΝΟΣ, (τι να κάνη ; Τό παραδέχεται και της ύπόσχεται).

ΕΚΕΙΝΗ. — ‘Αχ, αγάπη μου, γιά πές μου, γιατί και καλά θέλεις να πεθάνης, άφου σ’ αγαπώ τόσο ; Καλύτερα δέν είνε να ζούμε εύτυχισμένα και να μη μαλώνουμε για μικροπραμάτα ;

(‘Αλήθεια, γιατί να μαλώνουνε ; ‘Εκείνη πέτυχε αυτό που ήθελε. Τη γούνα, την ύπόσχεση δι εκείνος δέ θά ξαναβλέπε τις φίλες του, θά μπορούσε δέ να τού κάνη σκηές για να ξεθρυμάνουν τά νεύρα της. Τι άλλο ήθελε ; Κι’ αυτός ; Είνε εύτυχισμένος πού... τον εύνηχώρησε για τη σκηή του... τού έκανε !)

Στεφάν Δωρών

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΑ ΖΕΥΓΑΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

‘Όλα αυτά τά ποντίκια και τά ποντικόπουλα που εβάζουν στην εικόνα μορδών να χωριστούν σε ζεύγη άν τραβήξουμε πάνω σ’ αυτή τρεις γραμμές, καθέτους ή διαγωνίους. Πώς θά γίνη αυτό ; Δέν χρειάζεται γιά να τό επιτύχετε, παραάλλη ακέμης.
Άδοσι γίνονται δεκταί μέχρι της 20 Μαρτίου. ‘Εκ τών λυτών θά βραβευθούν όλοι. Και όσοι μέν εσκαλείουν στον φάκελλον μαζί με την λύση 10 δραχ. θά πάρουν τό «‘Ημερολόγιο του ‘Μιουνιόν» του 1926, τό όποιο τιμάται δρα. 20 όσοι δέ εσκαλείουν δραχ. 15 θά λαβουν έν’ αντίτυπον τού περιφήμου τριμαχτικού μνηστουρήματος «‘Ο Καπετάν Βουκόλακας» τό όποιον τιμάται δρα. 25. ‘Όπως έξερετε, τόσο τό ‘Ημερολόγιο του 1926, όσο και ο ‘Καπετάν Βουκόλακας είνε απαραίτητα στόν κάθε φιλιαναγράστη.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

I. Κα ρ α μ π α λ η ν, Πάτρας. Τό ποιήμά σας, «Στροφές» καλό όπουδήποτε και δημοσιεύεται.

Χίλιων λογώνε στοχασμοί, πόθοι, λαχτάρες, χαλασμοί περνούνε μπρός μου τώρα δά, σάν μέσα σέ καθρέφτη Διαβολεμένη σιγαλιά, τριγύρω μου ούτε μιιά μιλιιά... μονάχα κάτι λέει ή βροχή, π’ αγάλια όξω πέφτει. Με τη δική μου τη ζωή, μονάχος τώρα πού ή βουή ή χλοολή του κόσμου αυτού, κι ή ζάλη δέ με φτάνει Βλέπω τό δρόμο μου στενό, με μολυβένο ούρανό, ... και πέρα κεί πού καρτερεί τ’ άκάνθινο στεφάνι Βλέπω πως είμαι ορφανός, άπ’ τη ζωή, και ταπεινός στην περιφάνεια γύρω μου — άχ ! ναί — και βλέπω άκόμα Πώς θάνατος γιά τό φτωχό, τό δύστυχο τό μοναχό δέν είνε κείος πού μοναχά, σφραγίζεται με χώμα. .. Κι είνε βαρυνές ή ώρες αυτές—θά πήτε είν’ αυτές γραφτές — Δι λέω... γι’ άλλους Πασχαλιά, και γι’ άλλους Τσιουκπέφτη Είνε ο κόσμος τούτος δώ... και νά... άρχιων και τραγουδω με τό ρυθμό πού μου χτυπά όξω ή βροχή πού πέφτει.

P ά ζ ε, ‘Αροστούλι. Καλά γραμμένα τά «Ψυχογραφήματά» σας, αλλά κουραστικά. Δέν είνε έπίσης και έπικαιρα. Γράψτε και στείλτε τίποτε άλλο. Ν τ ι ν ο ν Πα πα δ ά κ η ν, Χανά. Προς Θεού ! Τι είνε αυτό πού στείλατε με τον τίτλο «Απλότητα» ; Αμμοσιούμενε έδώ μερικά κομμάτια γιά να λάβουν γνώση τού πράγματος, και οί άναγνώσταί μας και να μάς πούνε κι’ αυτοί τη γνώμη τους, με τό ζέρι στην καρδιά. ‘Ιδού :

‘Ητανε κάποιο μεσημέρι του καλοκαιριού θιαλλοτιζό Στην παιδιακίσια κάμαρή σου σάν έπιπτα... Με τά λενκά της επιπτα τ’ αλλά Με την κουκλιστικια κομψή της τουαλέττα Με τό λευκό στό πλάι γραφειο

Την χαρτζλα
Κι’ δλάνοιζτα χίμο στο πά-
[τωμα έσταχομένα
Κουραστικά βιβλία τού σκο-
[λειού
‘Εγκαταλειμμένα...
‘Εσύ,
Μαζύ με τό κορμί σου βυθι-
[σμένη
Στόν ίδιο ύπνο,
‘Απλά είλες παραδοθή
‘Απάνω στο σκληρό κρεβάτι
[σου τό εφηβικό,
Κι’ άπλόχωρα ραμένη
Μιά νυχτικιά σε τούλιγε,
Μιά νυχτικιά με γαρνιτούρα
[νταντελένια
Στους γούρους ;
Κατάλευνη μαζουρά σου ερχό-
[ταν ως τά πόδια
Και βαρύτερη
Θε νάναι δίχως άλλο της μα-
[μάς σου,
Και μες σ’ αυτήνε τη χαρι-
[τωμένη φορεσιά σου
‘Ω πόσο φάνταζε ή σκέψη
[σου ή παιδική
Κι’ ο πόθος σου να φαίνεται
[Μεγάλη
Σ ο β α ρ ή ! .
Θεέ μου τι στάση !
Τά πόδια σου στο προσκερά-
[λι σου τάχες ξεχάσει
Τό ένα άπ’ έδώ και τ’ άλλο
[έζει
Γυμνά,
Σάν μεθυσμένη, κλπ. κλπ.
Και παρακάτω γράφτε άκόμα :
Κι’ άπάνω στην άκαλυπτη
[τριανταφυλλένια σάρκα
‘Ενα κουνούπι βόισκεται γε-
[ρά άπισχομημένο
Τό αίμα σου τ’ άθώο να
ροσφά ;
Παιδούλα είν’ χορτασμένο...
Στυφι κακό έκδικητικό
Τη σάρκα σου παραίζει για
[την άδουσντήρηση
Τό βλέπω γίνομαι στοχαστι-
[χός
Και σιγολέω «μου μοιάζει».
Γράφτε λοιπόν πειό λογικά
πράγματα... ! α μ. Ν. Κ ε ρ,
Καρόδοι. ‘Οί στίχοι σας όχι
έπιτυχιές, άδουτυχιές. D e o,
‘Ελαχτοι. ‘Οχι, έπικαιρον τό
Προτοζουρνάτικό σας.